

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
κατηγορία: "ΤΕΥΧΗ"

Επιμέλεια - Παρουσίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

"ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ"

- 01ΣΕ. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
02ΣΕ. ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ Η ΠΙΚΡΑΜΕΝΗ ΣΟΥ ΖΩΗ
03ΣΕ. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ - ΣΩΤΗΡΙΑ - ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ
04ΣΕ. ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΠΡΟΕΣ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ (Απτελευθέρωση από δαιμονικά πνεύματα)
05ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ
06ΣΕ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
07ΣΕ. Η ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
08ΣΕ. (Ο ένας και μόνος Θεός - Η θεότητα του Ιησού) - Βλέπε: 07ΣΕ
09ΣΕ. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
10ΣΕ. Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ (Κυριακός Δείπνος)
11ΣΕ. ΔΕΚΑΤΑ και ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ (Προσευχή για τα οικονομικά)
12ΣΕ. ΝΗΣΤΕΙΑ (Αποχή από το φαγητό ή αλλαγή φαγητού)
13ΣΕ. ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ
14ΣΕ. Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ (Επιτρέπεται ο πιστός να ορκίζεται;)
15ΣΕ. ΤΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ (Είχε ο Ιησούς άλλα κατά σάρκα αδέρφια;)
16ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ «ΑΓΙΟΣ;» (Υπάρχουν σήμερα ζώντες άγιοι;)
17ΣΕ. Η ΓΥΝΑΙΚΑ και Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
18ΣΕ. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΓΧΩΡΩΝ ΑΜΑΡΤΙΕΣ;
19ΣΕ. (Ο μοναδικός Αρχιερέας και Μεσίτης μας - Εξομολόγηση) - Βλέπε: 18ΣΕ
20ΣΕ. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΕΣ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟ
21ΣΕ. (Προσκύνηση αγίων - αγγέλων και εικόνων - γλυπτών) - Βλέπε: 20ΣΕ
22ΣΕ. ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ
23ΣΕ. ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ (Η ημέρα του Κυρίου)
24ΣΕ. ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙΡΟΙ (Μεγάλα γεγονότα των τελευταίων καιρών)
25ΣΕ. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (Έννοια, οργάνωση και όνομα της εκκλησίας)
26ΣΕ. ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΟ (Τι εφάρμοζε η πρώτη εκκλησία;)
27ΣΕ. ΣΕ ΠΟΙΟ ΟΝΟΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΣΤΕ
28ΣΕ. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (Τι επιτρέπεται να τρώμε σύμφωνα με τη Βίβλο;)
29ΣΕ. Η «ΔΕΞΙΑ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ και Ο «ΘΡΟΝΟΣ» ΤΟΥ ΘΕΟΥ
30ΣΕ. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ (Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου)
31ΣΕ. Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ (Τραγωδία στη Γη - Δόξα στον Ουρανό)
32ΣΕ. ΤΡΙΑΝΤΑ (30) ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ
33ΣΕ. ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ ΠΙΣΤΟΙ (Δόγματα και ομολογίες στην Ελλάδα)
34ΣΕ. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ («Εν αρχή ήν ο Λόγος...»)
35ΣΕ. DAVID WILKERSON: ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
36ΣΕ. BENNY HINN και ΘΙΑΕ - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ (Ποια είναι η αλήθεια;)
37ΣΕ. ΟΙ 5 ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΩΝ 5 ΗΠΕΙΡΩΝ (Μια προφητεία για το μέλλον του κόσμου)
38ΣΕ. ΟΙ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ (Η ιστορική πορεία της εκκλησίας)
39ΣΕ. Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΠΟΝΗΡΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ
40ΣΕ. ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ - Προφητεία για την εκκλησία των εσχάτων καιρών (ΡΙΚ ΤΖΟΙΝΕΡ)
41ΣΕ. Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ - Προφητεία για την εκκλησία των Εσχάτων Καιρών (ΡΙΚ ΤΖΟΙΝΕΡ)
42ΣΕ. Άγιος ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ: Ο δημοφιλής «προστάτης» των ερωτευμένων
43ΣΕ. ΑΠΟΚΡΙΕΣ και ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ: Η αναβίωση της ειδωλολατρίας

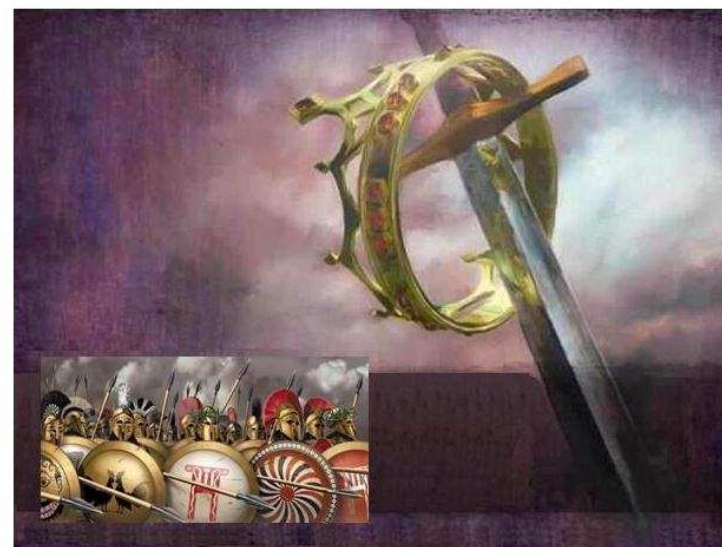

Για επικοινωνία - πληροφορίες: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
Τηλ. κινητό: 694 - 49 21 318 # E-MAIL: filadelfos02@hotmail.com
FACEBOOK 1: Alkiviadis Tzelepis # FACEBOOK 2: Groups/filadelfos

ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ

ΡΙΚ ΤΖΟΙΝΕΡ

μια προφητική αποκάλυψη
για την εκκλησία των εσχάτων καιρών

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

επιμέλεια - παρουσίαση:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ

40

Συγγραφέας: **ΡΙΚ ΤΖΟΪΝΕΡ**

Επιμέλεια - παρουσίαση: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Μετάφραση στα Ελληνικά: ΜΑΡΙΟΝ ΣΠΗΛΙΕΤ

ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ

μια προφητική αποκάλυψη
για την εκκλησία των εσχάτων καιρών

Απόσπασμα από το βιβλίο
«Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» - ΑΘΗΝΑ 2012

© **COPYRIGHT 1998**

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:

ALKIVIADIS TZELEPIS

Facebook: **Groups/Filadelfos**

ΕΚΔΟΣΗ ΠΡΩΤΗ: 07/1998

(«Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ»)

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ: 06/2007

(«Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ»)

ΕΚΔΟΣΗ ΤΡΙΤΗ: 10/2012

(«αυτοτελής έκδοση»)

Επιμέλεια έκδοσης και κειμένου,
Computer, Εκτύπωση, Σελιδοποίηση,
Μοντάζ, Βιβλιοδεσία, Εξώφυλλο:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

οδός Κηφισίας 37, Τ.Κ. 141 21 Ηράκλειο Αττικής
Τηλ.Fax 210 - 28 21 537 ◆ κινητό 694-49 21 318

Μετάφραση στα Ελληνικά:
ΜΑΡΙΟΝ ΣΠΗΛΙΕΤ

e-mail:

1. filadelfos02@hotmail.com

2. alkiviadistzelepis@yahoo.gr

Εισαγωγή στην ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

A' έκδοσης: 2778/07-09-98 (N.2557/1997)

B' έκδοσης: Ιούνιος 2007 (N.3149/2003)

Ανατύπωση: Απρίλιος 2010

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου,
χωρίς αλλοίωση ή μεταβολή του κειμένου,
και με την αναγραφή των ονομάτων
του συγγραφέα και του εκδότη
(N.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 3-2

Ρικ Τζόινερ "ΠΟΛΕΜΟΣ και ΔΟΞΑ"

Στις αρχές της δεκαετίας του 90 ο Κύριος Ιησούς είχε δώσει μία προφητική αποκάλυψη στον Ρικ Τζόινερ για την πορεία της Εκκλησίας Του στους τελευταίους καιρούς. **Αφηγείται ο ίδιος:**

Η Εκκλησία παρομοιαζόταν σαν ένα **νησί** στο μέσο της **θάλασσας**. Επάνω σε όλο το νησί υπήρχαν πολλοί διαφορετικοί τύποι **κτιρίων**, το καθένα από τα οποία (κατάλαβα ότι) αναπαριστούσε μια **διαφορετική εκκλησιαστική απόχρωση**. Τα κτίρια αυτά φαίνονταν να είναι μεταξύ τους αρχιτεκτονικά αταίριαστα, καθόσον υπήρχαν μερικά πολύ παλιά δίπλα σε άλλα υπερσύγχρονα. Μεταξύ πολλών κτιρίων γινόταν ένας πόλεμος, που συνεχιζόταν και τα περισσότερα κτίρια έμοιαζαν σαν βομβαρδισμένα από οβίδες. Μέσα στα κτίρια αυτά ζούσαν ακόμα άνθρωποι, αλλά οι περισσότεροι λιμοκτονούσαν και ήταν πληγωμένοι.

ΤΑ ΚΥΡΙΑΡΧΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Επάνω στο νησί υπήρχαν δύο σκοτεινά πνεύματα τα οποία κατεύθυναν τον πόλεμο. Το ένα είχε το όνομα **«Ζηλοφθονία»** και το άλλο **«Φόβος»**. Έδιναν συγχαρητήρια το ένα στο άλλο, κάθε φορά που κάποιο κτίριο πάθαινε βλάβη ή οι άνθρωποι πληγώνονταν.

Τότε είδα άλλα δύο ισχυρά και τρομερά πνεύματα, τα οποία σηκώθηκαν επάνω στη θάλασσα. Τα πνεύματα αυτά έγιναν καταιγίδες. Το ένα ονομαζόταν **«Οργή»** και το άλλο **«Ανομία»**. Δημιούργησαν στη θάλασσα τρικυμία και μεγάλα κύματα που ξεσπούσαν επάνω στο νησί. Αυτές οι καταιγίδες γρήγορα έγιναν τόσο μεγάλες, ώστε φάνηκαν να απειλούν το νησί περισσότερο απ'ότι το απειλούσε ο πόλεμος. Αισθάνθηκα πως ο λαός στην πόλη έπρεπε να προειδοποιηθεί γι' αυτές τις καταιγίδες και μερικοί που φαίνονταν ότι ήταν φρουροί προσπαθούσαν αυτό να

το κάνουν, αλλά κανένας δεν τους άκουγε και δεν τους έδινε σημασία. Ο λαός έκανε μόνο δημόσιες συζητήσεις, διαφωνώντας και αμφισβητώντας για το αν θα έπρεπε να έχουν εμπιστοσύνη στους φρουρούς. Αυτό όμως ήταν το αξιοσημείωτο, γιατί ο καθένας, που απλά θα κοίταζε προς τα επάνω, θα μπορούσε από μόνος του να δει τις καταιγίδες, χωρίς ιδιαίτερη προειδοποίηση.

Αυτοί οι πόλεμοι μεταξύ των κτιρίων είχαν αφήσει τόσο πολύ λαό πληγωμένο, ώστε πολύ σύντομα τα **νοσοκομεία** έγιναν τα μεγαλύτερα κτίρια επάνω στο νησί. Τα νοσοκομεία αυτά ήταν εκκλησιαστικές δογματικές αποχρώσεις και κινήματα που είχαν αφιερωθεί στη θεραπεία των πληγωμένων. Καθώς τα "νοσοκομεία" αυτά μεγάλωναν, οι άλλες πολεμικές φατρίες δεν τα σέβονταν καθόλου, παρ' όλο που ήταν το μέρος όπου ακόμα και τους δικούς τους πληγωμένους παρακολουθούσαν για θεραπεία. Πολύ γρήγορα οι διάφορες φατρίες έγιναν πιο αποφασιστικές να καταστρέψουν αυτά τα νοσοκομεία, καθώς επίσης και όλα τα άλλα κτίρια.

Καθώς συνεχιζόταν ο πόλεμος, ακόμα και αυτοί που δεν ήταν βαριά τραυματισμένοι είχαν την εμφάνιση φαντασμάτων, ή παραμορφώνονταν αφύσικα από την πείνα και τις αρρώστιες. Κάθε φορά που ένα κτίριο εφοδιαζόταν με **τροφές**, οι οποίες θα μπορούσαν να προσελκύσουν τους ανθρώπους, αυτό αμέσως γινόταν στόχος. Δεν μπορούσα να καταλάβω «Πως, ακόμα και ένα πόλεμος, μπορούσε να είναι τόσο πολύ σκληρός», και αυτό ήταν η Εκκλησία.

Στο μέσο της μάχης, διάφοροι άνθρωποι προσπαθούσαν ακόμα να υψώσουν τα κτίριά τους ή να οικοδομήσουν άλλα νέα, αλλά ήταν τελείως ανώφελο. Κάθε φορά που ένα κτίριο άρχιζε να υψώνεται λίγο περισσότερο από τα άλλα, ή κάθε φορά που ένα νέο κτίριο άρχιζε να χτίζεται, γινόταν αμέσως ο κύριος στόχος επίθεσης όλων των άλλων κτιρίων και πολύ γρήγορα το μετέτρεπαν σε ερείπια.

Είδα τότε πολλούς ισχυρούς ηγέτες που οδηγούσαν τον πόλεμο. Όλοι τους, επάνω στα μέτωπά τους, είχαν γραμμένη την ίδια λέξη: **«Δολιότητα»**. Έμεινα κατάπληκτος που μερικοί αποφάσιζαν να ακολουθήσουν αυτούς τους ανθρώπους με κάτι τέτοιο γραμμένο επάνω τους, αλλά όμως το έκαναν. Θυμήθηκα τα λόγια του Παύλου στους Κορίνθιους: **«Διότι σεις ευχαρίστως**

υποφέρετε τους ΑΦΡΟΝΑΣ, όντες φρόνιμοι, επειδή υποφέρετε, εάν τις σας καταδουλόνη, εάν τις σας κατατρώγη, εάν τις λαμβάνη (τα υμών), εάν τις επαρηται, εάν τις σας κτυπά εις το πρόσωπον» (Β΄ Κορινθίους ΙΑ:19-20).

ΕΝΑ ΥΠΟΛΟΙΠΟ

Παρ' όλα αυτά υπήρχαν και άνθρωποι οι οποίοι φαίνονταν μέσα σε κάθε κτίριο σαν **φώτα**. Αυτά τα φώτα αρνούσαν να λάβουν μέρος στον πόλεμο, αλλά αφιέρωναν το χρόνο τους προσπαθώντας να επισκευάσουν τα κτίρια ή να περιθάλψουν τους πληγωμένους. Παρ' όλο που ήταν αδύνατο να επισκευάζουν τις βλάβες των κτιρίων, ανάλογα με την καταστροφή, ή να βοηθούν τους πληγωμένους, ανάλογα με τους τραυματίες, εκείνοι δεν σταματούσαν την προσπάθεια.

Επίσης ήταν φανερό ότι το καθένα από αυτά τα φώτα είχε τη δύναμη να θεραπεύει πληγές και ότι η δύναμή τους αύξανε καθώς εργαζόνταν. **Εκείνοι που θεραπεύονταν, γίνονταν φώτα, όπως ακριβώς και οι θεραπευτές τους.** Ήταν φανερό ότι τα άτομα αυτά που είχαν αφιερωθεί στη θεραπεία των πληγωμένων, ήταν ικανά να προσφέρουν πολύ περισσότερο απ' ότι τα νοσοκομεία, εξαιτίας των άσπλαχνων επιθέσεων που γίνονταν σ' αυτά. Επειδή το κατάλαβαν, τα νοσοκομεία διέσπειραν τους εργαζόμενους σ' αυτά σαν **«ομάδες θεραπείας»**, οι οποίες απλώθηκαν σε όλο το νησί και σε πολλά από τα υπόλοιπα κτίρια.

Υπήρχαν στην περιφέρεια του νησιού πολλοί μικροί καταυλισμοί, μερικοί από τους οποίους είχαν εμπλακεί στον πόλεμο που γινόταν μεταξύ των κτιρίων. Στόχος τους ήταν να καταστρέψουν όλα τα κτίρια, έτσι ώστε να μεταφέρουν το λαό στους δικούς τους καταυλισμούς. Οι ηγέτες αυτών των καταυλισμών είχαν την ίδια λέξη γραμμένη επάνω στα μέτωπά τους, που ήταν **«Δολιότητα»**.

Υπήρχαν επίσης και λίγοι από τους καταυλισμούς αυτούς της περιφέρειας, οι οποίοι δεν είχαν εμπλακεί στον πόλεμο και οι καταυλισμοί αυτοί εμφανίζονταν σαν φώτα. Εκτός από αυτό, αύξαναν σε εξουσία, αλλά ήταν διαφορετική η εξουσία από εκείνη που είχαν οι άλλοι με τις θεραπευτικές δυνάμεις. **Εκείνοι είχαν εξουσία επάνω στα γεγονότα.** Προσεύχονταν να σταματήσουν οι μικρές μάχες και να παραμείνουν οι καταιγίδες μακριά.

Οι προσευχές τους γίνονταν όλο και πιο πολύ αποτελεσματικές.

Τα δύο πνεύματα επάνω από την πόλη («Ζηλοφθονία» και «Φόβος») και οι δύο καταιγίδες («Οργή» και «Ανομία») τρομοκρατήθηκαν πολύ από αυτούς τους μικρούς καταυλισμούς που προσεύχονταν. Ήταν πλέον φανερό ότι αυτές οι ομάδες μεσιτείας θα είχαν πολύ γρήγορα την εξουσία να σταματήσουν τις μεγάλες μάχες και τις μεγάλες καταιγίδες, γεγονός που προφανώς να ήταν η αιτία της ανησυχίας αυτών των μεγάλων πονηρών πνευμάτων.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Υπήρχαν πλήθη από βάρκες και πλοία γύρω από όλο το νησί, που περίμεναν να μπουν στην πόλη, μόλις θα σταματούσε η μάχη. Πολλά από τα πλοία αυτά ήταν γεμάτα με πρόσφυγες από άλλους πολέμους και αρκετοί ήσαν πληγωμένοι. Υπήρχαν επίσης πλοία που μετέφεραν βασιλείς και προέδρους Κρατών, καθώς επίσης και εκείνους που φαίνονταν ότι ήσαν πλούσιοι και ευημερούσαν. Όλοι αυτοί είχαν μεγάλο φόβο για τις καταιγίδες, αλλά δεν μπορούσαν όμως να μπουν στην πόλη εξαιτίας της μάχης. Οι αναστεναγμοί τους και οι κραυγές τους ήταν τόσο δυνατές, ώστε έμεινα έκπληκτος που κανένας μέσα στην πόλη δεν μπορούσε να τις ακούσει. Ούτε επίσης φαινόταν κάποιος να ενδιαφέρεται που οι βάρκες βρίσκονταν εκεί απ' έξω.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ

Τότε είδα τον Κύριο Ιησού να στέκεται και να παρατηρεί. Ήταν τόσο δοξασμένος, ώστε αναρωτήθηκα γιατί δεν Τον είχα δει από πριν και γιατί κανένας μέσα στην πόλη δεν σταματούσε για να Τον λατρεύσει. Για μεγάλη μου κατάπληξη, κανένας δεν φαινόταν ικανός να Τον δει. Τότε κοίταξα μέσα στα μάτια μερικών ανθρώπων και διαπίστωσα πως ήταν όλα τόσο ερεθισμένα από τη σκόνη της πόλης, ώστε έμεινα κατάπληκτος που μπορούσαν να δουν έστω και λίγο. Οι κόρες των ματιών τους ήταν τόσο μικρές, που γνώριζα ότι μπορούσαν να επιτρέψουν να περάσει μόνο ελάχιστη ποσότητα φωτός. Πολύ σύντομα αυτοί οι άνθρωποι θα ήσαν τελείως τυφλοί.

Τότε αναρωτήθηκα, «Γιατί ο Κύριος δεν σταματούσε τον πόλεμο, αλλά Του αρκούσε απλά να παρατηρεί;» Αυτός, σαν να κατάλαβε τις σκέψεις μου, γύρισε και μου είπε: *«Αυτή είναι η Εκκλησία μου. Αυτοί είναι οι οίκοι που οι άνθρωποι προσπάθησαν να οικοδομήσουν για Μένα. Χτύπησα την πόρτα στον καθένα από αυτούς, αλλά δεν θέλησαν να Μου ανοίξουν. Θα έφερνα ειρήνη, γιατί Εγώ κατοικώ στην πόλη της ειρήνης»* (βλ. Αποκάλ. Γ:20).

Λέγοντας τα λόγια αυτά, στράφηκε και είπε, δείχνοντας το λαό μέσα στα πλοία: *«Αν επέτρεπα σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους να μουν μέσα στην πόλη τώρα, θα τους χρησιμοποιούσαν ακριβώς για τον πόλεμο. Όταν οι φωνές τους γίνουν πιο δυνατές από τον πόλεμο, τότε θα οικοδομήσω ένα μέρος γι' αυτούς»*. Μετά κοίταξε προς εμένα με μεγάλη σοβαρότητα και μου είπε: *«Επέτρεψα να συμβεί αυτό, ώστε να μην ξανασυμβεί ποτέ πια»*. Είναι δύσκολο να μεταφέρω τη δύναμη αυτής της δήλωσής Του, αλλά μου μετάδωσε μια βαθιά κατανόηση ότι επέτρεψε αυτή τη σύγκρουση εξαιτίας της μεγάλης σοφίας Του. Τότε, μου είπε: *«Αν δεν φτάσεις στο σημείο να καταλάβεις αυτό, δεν θα μπορέσεις να καταλάβεις τι πρόκειται να κάνω»*.

Όταν οι φωνές αυτών που βρίσκονταν μέσα στις βάρκες έγιναν πιο δυνατές από τη διαμάχη που υπήρχε μέσα στην πόλη, ο Κύριος έδωσε εντολή και η θάλασσα ελευθερώθηκε. Μεγάλα παλιρροιακά κύματα υψώθηκαν και άρχισαν να σαρώσουν το νησί, μέχρις ότου κάλυψαν τα κτίρια. Τα πνεύματα «**Οργή**» και «**Ανομία**» που ήταν καταιγίδες, ενώθηκαν με τα άλλα δύο πνεύματα που ήταν επάνω στο νησί, τη «**Ζηλοφθονία**» και το «**Φόβο**» και όλα αύξησαν σχεδόν στο διπλάσιο το προηγούμενο μέγεθός τους. Τότε το νησί εξαφανίστηκε εντελώς μέσα στο σκοτάδι των πνευμάτων και στη θάλασσα που λυσομανούσε.

Ο Κύριος, καθώς συνέβαινε αυτό, δεν κουνήθηκε. Γνώριζα ότι η μόνη μου προστασία ήταν το να στέκομαι όσο το δυνατόν πιο κοντά σ' Αυτόν. Κατά τη διάρκεια αυτής της μεγάλης καταιγίδας, δεν μπορούσα να δω τίποτε άλλο, παρά μόνο Αυτόν. Καθώς κοίταξα το πρόσωπό Του, μπόρεσα να δω μαζί πόνο και αποφασιστικότητα.

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΕΙΤΑΙ

Σιγά - σιγά οι καταιγίδες εξασθένησαν και τα παλιρροιακά κύματα υποχώρησαν. Τα άτομα που ήταν τα «φώτα» μέσα στα κτίρια, ξεπρόβαλαν και έμειναν όρθια εκεί όπου κάποτε υπήρχαν τα κτίρια. Τότε ο Κύριος, ο οποίος βρισκόταν στην άκρη του νησιού, μετακινήθηκε προς το κέντρο του και είπε: *«Τώρα θα οικοδομήσω τον Οίκο Μου»*. Όλοι αυτοί που ήταν φώτα άρχισαν να στρέφονται προς Αυτόν. Καθώς στράφηκαν, έγιναν ακόμα περισσότερο φωτεινοί και κάθε ομάδα μεταμορφώθηκε σε ζωντανό στύλο, ακριβώς στο σημείο που στεκόταν. **Σύντομα έγινε φανερό ότι αυτοί οι στύλοι ήταν ο σκελετός του κτιρίου, που θα κάλυπτε σχεδόν όλο το νησί.**

Οι στύλοι ήταν διαφορετικοί σε χρώματα, σχήματα και μεγέθη. Μου ήταν δύσκολο να καταλάβω, πως όλοι αυτοί, ενώ ήταν τόσο διαφορετικοί, θα μπορούσαν να συνεργαστούν σαν ένας ενιαίος σκελετός. Παρ' όλα αυτά, ο Κύριος φάνηκε πολύ ευχαριστημένος με τον καθένα τους. Καθώς το κτίριο πήρε το σχήμα του, τα διαφορετικά κομμάτια τελικά όλα συνταίριασαν μεταξύ τους σε ένα οικοδόμημα τόσο αρμονικό, ώστε δεν μπορούσα ούτε να φανταστώ ότι ακόμα και ένα μοναδικό κομμάτι θα ήταν δυνατό να μείνει απ' έξω.

Το μυαλό μου περιπλανήθηκε στην απίστευτη ισορροπία των δυνάμεων του σύμπαντος που απαιτούνται για να διατηρηθούν τη ζωή μας επάνω στη Γη. Αν η τροχιά της Γης γύρω από τον ήλιο παρασυρόταν μόλις κατά τρία χιλιοστά επάνω από μια απόσταση 53 χιλιομέτρων, τότε, ή θα ψηνόμασταν, ή θα παγώναμε. Αυτή την τέλεια ισορροπία τη διατηρούν οι δυνάμεις της βαρύτητας από τους πλανήτες και τα άλλα ουράνια σώματα, καθώς επίσης και από τον ήλιο. Σκέφτηκα την τέλεια ισορροπία των αερίων στην ατμόσφαιρα και τα στοιχεία του εδάφους που όλα χρειάζονται να είναι σε τέλεια αρμονία για να διατηρήσουν τη ζωή επάνω στη Γη. Θυμήθηκα τι είχα διαβάσει για τις αναλογίες των αερίων στην ατμόσφαιρά μας. Αν είχαν γίνει κατά τύχη, σε σχέση με τη σπανιότητα που αυτά τα αέρια βρίσκονται στο σύμπαν, η εύρεση της πιθανότητας, σύμφωνα με τους νόμους των πιθανοτήτων θα προκαλούσε εμπλοκή στους μεγαλύτερους υπολογιστές μας.

Τότε άρχισα να αισθάνομαι ανασφάλεια καθώς συνειδητοποίησα πόσο ευαίσθητες είναι όλες αυτές οι ισορροπίες στο φυσικό βασίλειο. Γνωρίζοντας ο Κύριος τις σκέψεις μου αυτές, μου είπε: *«Όλες αυτές οι ισορροπίες συγκρατούνται από ΤΟ ΛΟΓΟ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΜΟΥ. Οι ισορροπίες είναι ευαίσθητες, και οι δυνάμεις εναντίον τους είναι τώρα μεγάλες, αλλά ο Λόγος Μου είναι μεγαλύτερος».*

Τότε κοίταξα πίσω σ' αυτό το δοξασμένο κτίριο, το οποίο ήταν η Εκκλησία. Γνώριζα ότι η αρμονία και η ισορροπία, που απλώνονταν σ' αυτό το κτίριο, και οι οποίες προέρχονταν από την ανομοιότητα, είχαν φτάσει σ' ένα νέο επίπεδο δημιουργίας. Γνώριζα ότι και οι άγγελοι θαύμαζαν γι' αυτό το μεγάλο έργο. Κατάλαβα ότι, επειδή αυτό το θαύμα είχε εμφανιστεί προερχόμενο από το τρομερό σκοτάδι, αυτή η Εκκλησία (αυτή η νέα δημιουργία), θα ήταν η κορωνίδα επάνω σε όλα τα δημιουργήματα του Θεού. Αυτή ήταν η πόλη που αναζητούσε ο Αβραάμ, και όλοι εκείνοι που από τότε είχαν και έχουν σήμερα την αληθινή όραση (βλ. Εβραίους **ΙΑ:10,16, ΙΒ:22, ΙΓ:14**).

Τότε, άρχισα να αισθάνομαι και πάλι ανασφαλής, σχετικά με το πως θα μπορούσε να διατηρηθεί αυτή η απίστευτη ισορροπία ανάμεσα σε τόσο πολλές διαφορετικές ιδιοσυγκρασίες (τάσεις). Βέβαια, μερικοί θα άρχιζαν να ακολουθούν το δικό τους δρόμο και θα προκαλούσαν με αυτό τον τρόπο και την κατάρρευση όλου του κτιρίου. Αυτή η ανασφάλεια ξεσήκωσε μέσα στην ψυχή μου μια μεγάλη πάλη και μια πιεστική παρόρμηση να κάνω κάτι, χωρίς όμως να ξέρω τι ήθελα να κάνω.

Στο σημείο αυτό, ο Κύριος σταμάτησε τις σκέψεις της καρδιάς μου και αρπάζοντας σταθερά και τους δύο ώμους μου, είπε: *«Θυμήσου το λόγο της δύναμής Μου. Είμαι Εγώ που έχω χτίσει αυτό τον Οίκο και θα τον διατηρήσω. Η πάλη που αισθάνεσαι είναι αυτή που φέρνει δυσαρμονία και τις διαιρέσεις και την εξάντληση εκείνων που δεν μένουν μέσα στην ισχύ του λόγου Μου».* Οι λόγοι Του, προκάλεσαν μέσα μου μεγάλη ειρήνη και δύναμη, που κατέκλυσαν την ψυχή μου. Κατάλαβα ότι ο λόγος Του ήταν πολύ μεγαλύτερος απ' όσο είχα ποτέ αντιληφθεί. Συνέχισε λέγοντας: *«...Ποτέ δεν θα έχεις ειρήνη αν κοιτάξεις στη δημιουργία, ακόμα και στη ΝΕΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ που είναι ο Οίκος μου. Κοίταξε σ' ΕΜΕΝΑ, κοιτάξε στο ΛΟΓΟ Μου. Όταν περπατάς μέσα στο Λόγο Μου, μπορείς να βαδίζεις οπουδήποτε και να*

έχεις ειρήνη. Όταν περπατάς μέσα στο Λόγο Μου, μπορείς ακόμα και να βαδίζεις επάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα, γιατί ο Λόγος Μου είναι μεγαλύτερος από την τρικυμία».

Ο ΛΑΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ

Τότε όλα τα πλοία και οι βάρκες άρχισαν να αποβιβάζουν τους ανθρώπους στη στεριά. Ήταν πλήθη λαού. Κάθε πλοίο προερχόταν από διαφορετική χώρα ή από διαφορετική φυλή ενός λαού. Σύντομα άρχισα να σκέφτομαι ότι ο λαός ήταν υπερβολικά πολύς, για να χωρέσει στο κτίριο, παρ' όλο που ήταν μεγάλο. Τότε ο Κύριος με κοίταξε και είπε πολύ σοβαρά: *«Θα οικοδομήσουμε τόσα δωμάτια, όσα χρειαζόμαστε, κανέναν δεν θα διώξουμε».* Αυτό μου το είπε τόσο σοβαρά, ώστε αποφάσισα ποτέ πια να μη θεωρήσω ως επιλογή τη δυνατότητα να διώξουμε το λαό. Σκέφτηκα ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα *πριν* ήταν να κάνουμε το λαό να έρθει στα κτίρια. Το μεγάλο πρόβλημα *τώρα* ήταν τι θα κάνουμε με όλο αυτό το λαό.

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Όταν έφτανε ένα πλοίο, ο λαός που ήταν επάνω σ' αυτό οδηγείτο απευθείας προς τον Κύριο. Αυτός κοιτούσε μέσα στα μάτια του καθένα από αυτούς και έλεγε: *«Αν Με εμπιστεύεσαι, θα πεθάνεις για μένα».* Όταν κάποιος απαντούσε *«Θα πεθάνω για Σένα»*, ο Κύριος αμέσως κάρφωνε τη μάχαιρά Του ακριβώς στην καρδιά. Αυτό προκαλούσε πραγματικά πολύ πόνο στον καθένα τους. Εκείνοι που προσπαθούσαν να αποφύγουν τη μάχαιρα αισθάνονταν καταφανώς πολύ περισσότερο πόνο. Εκείνοι όμως που έμεναν χαλαροί, δεν φαινόταν να πονούν τόσο πολύ.

Στη συνέχεια τους έφερναν σε ένα νεκροταφείο, το οποίο είχε επάνω από την πύλη την επιγραφή **“Αφάνεια”**. Αισθάνθηκα επιτακτική την ανάγκη να τους ακολουθήσω. Έλεγχαν αυτούς που είχαν μαχαιρωθεί, για να διαπιστώσουν αν ήταν πράγματι νεκροί, πριν τους θάψουν. Μερικοί που είχαν προσκολληθεί στη ζωή για πολύ καιρό, τους έθεταν παράμερα. Εκείνοι που θάβονταν, άρχιζαν να ανασταίνονται γρήγορα σαν φώτα, όπως ακριβώς και εκείνοι που είχαν επιζήσει από την καταιγίδα. Παρατήρησα ότι όλοι δεν παρέμεναν μέσα στους τάφους για το ίδιο χρονικό διάστημα. Μερικοί από αυτούς είχαν αναστηθεί πριν από εκείνους που ήταν προσκολλημένοι στη ζωή και που ήταν επίσης θαμμένοι.

Όταν αρχικά είχα κοιτάξει το νεκροταφείο, φαινόταν να είναι ένα τρομερό μέρος και δεν είχα φαντασθεί καθόλου ότι θα μπορούσε να υπάρχει σ' αυτό το δοξασμένο νησί. Καθώς εγκατέλειπα το νεκροταφείο, γύρισα πίσω για να το κοιτάξω, και φαινόταν όμορφο. Δεν μπορούσα να καταλάβω, για ποιο λόγο ήταν τόσο διαφορετικό. Τότε ένας από τους εργάτες μου είπε με νόημα: *«Το νεκροταφείο δεν άλλαξε, εσύ άλλαξες...»*.

Πάλι κοίταξα προς το κτίριο και είχε ακόμα περισσότερη δόξα απ' όση εγώ θυμόμουν. Τότε κοίταξα στο νησί και αισθάνθηκα το ίδιο πράγμα, είχε γίνει πολύ πιο όμορφο. Θυμήθηκα τα λόγια του Δαβίδ *«Πολύτιμος ενώπιον του Κυρίου, ο θάνατος των οσίων Αυτού»* (Ψαλμός 116:15). Ο εργάτης, ο οποίος συνέχιζε ακόμα να με κοιτάζει, είπε: *«Δεν έχεις πεθάνει ακόμα, αλλά έχεις αλλάξει, επειδή βρισκόσουν δίπλα ακριβώς σ' εκείνους που πέθαναν. Όταν πεθάνεις και εσύ, θα δεις ακόμα μεγαλύτερη δόξα»*.

Αυτοί που αναδύονταν σαν φώτα από το νεκροταφείο οδηγούνταν ο καθένας στη θέση του μέσα στο κτίριο, η οποία θέση είχε τα ονόματά τους επάνω της. Μερικοί ενώνονταν με τους τοίχους, άλλοι ενώνονταν με τις κολόνες (στύλους), μερικοί έγιναν παράθυρα και άλλοι πόρτες. Παρέμεναν όμως άνθρωποι και μετά αφού γίνονταν μέρος του κτιρίου. Αυτοί ήταν πραγματικοί *«ζώντες λίθοι»* (βλ. Α' Πέτρου Β:4-5 / Εφεσίους Β:21-22). Γνώρισα επίσης ότι, όταν πήραν τη "ζωντανή" τους θέση, έφθαναν σ' ένα ανώτερο επίπεδο. Κάθε ζωή μεγαλυνόταν από τις ζωές όλων των άλλων.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Στράφηκα προς το μέρος του Κυρίου. Το να στέκομαι στην παρουσία Του ήταν τόσο υπέροχο, ώστε δεν μπορούσα να φανταστώ "γιατί κάποιος δεν θα ήθελε να πεθάνει γι' Αυτόν". Παρ' όλα αυτά, πολλοί άνθρωποι άνθρωποι που έρχονταν από τα πλοία αρνούσαν να πεθάνουν. Όλοι αυτοί πήγαιναν μακριά Του μόλις το ζητούσαν. Αρκετοί από αυτούς πήγαιναν πίσω στα πλοία, μερικοί έφευγαν και μερικοί παρέμεναν στο λιμάνι.

Λίγοι από τους ανθρώπους που αρνήθηκαν να πεθάνουν έμειναν στο νησί και τους επέτρεπαν να περπατούν ελεύθερα. Τους επέτρεπαν επίσης να μπουν μέσα στον Οίκο του Κυρίου. Φάνηκαν να αγαπούν και να απολαμβάνουν τη δόξα όλων αυτών των πραγμάτων. **Πολλοί από αυτούς άρχισαν να λάμπουν επίσης με δόξα, αλλά ποτέ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ τη δόξα μέσα τους, μόνο αντα-**

νακλούσαν ό,τι προερχόταν από τους άλλους.

Καθώς σκεφτόμουν ότι δεν ήταν σωστό που τους επέτρεπαν να παραμένουν, ο Κύριος μου είπε: *«Η υπομονή Μου θα κερδίσει πολλούς από αυτούς, αλλά ακόμα και αυτούς που ποτέ δεν θα Μου δώσουν τις ζωές τους, Εγώ τους αγαπώ και ευχαριστιέμαι να τους αφήνω να χαίρονται τη δόξα Μου. Ποτέ μη διώχνεις εκείνους που αγαπούν τη δόξα Μου»*. Αυτοί οι άνθρωποι πράγματι απολάμβαναν τον Οίκο του Κυρίου, αλλά απολάμβαναν και την παρουσία του ίδιου του Κυρίου που ακτινοβολούσε από τον Οίκο, φαινόταν όμως συνεσταλμένοι και απομακρύνονταν όταν ο Κύριος ερχόταν πιο κοντά τους. Παρ' όλα αυτά, ο Κύριος τους αγαπούσε και χαιρόταν στη χαρά τους. Στη σκέψη μου ήρθαν τα λόγια του Κυρίου Ιησού: *«Εγώ όμως σας λέγω, ΑΓΑΠΑΤΕ τους εχθρούς σας, ΕΥΛΟΓΕΙΤΕ εκείνους οίτινες σας καταρώνται, ΕΥΕΡΓΕΤΕΙΤΕ εκείνους οίτινες σας μισούσι, και ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ υπέρ εκείνων οίτινες σας βλάπτουσι και σας κατατρέχουσι, ΔΙΑ ΝΑ ΓΕΙΝΗΤΕ ΥΙΟΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΥΡΑΝΟΙΣ, ΔΙΟΤΙ Αυτός ανατέλει τον ήλιον Αυτού επί πονηρούς και αγαθούς, και βρέχει επί δικαίους και αδίκους»* (βλ. Ματθαίος Ε:44-46).

Τότε κοίταξα, και εκείνοι που είχαν αρνηθεί να πεθάνουν για τον Κύριο άρχισαν να ενεργούν σαν να ήταν δικός τους ο Οίκος Του και σαν να είχε οικοδομηθεί γι' αυτούς. Θέλησα να οργιστώ για το μεγάλο τους θράσος και την αλαζονεία τους, αλλά δεν μπορούσα να αισθανθώ οργή ακόμα κι αν το ήθελα. Τότε κατάλαβα ότι αυτό συνέβαινε, επειδή στεκόμουν τόσο κοντά στον Κύριο, ώστε δεν μπορούσα να οργιστώ. Αυτό με έσπρωξε να κάνω την επιλογή μου: Ή να παραμείνω κοντά Του, ή να απομακρυνθώ απ' Αυτόν, ώστε να μπορέσω να οργιστώ.

Έμεινα κατάπληκτος όταν ένιωσα πως αυτό ήταν μια δύσκολη επιλογή και μάλιστα ότι μπορούσε ακόμα και να μου περάσει απλά η σκέψη πως θα ήθελα να απομακρυνθώ από τον Κύριο, αλλά ειλικρινά έτσι ήταν. Επειδή φοβήθηκα γι' αυτό που συνέβαινε μέσα μου, βημάτισα πιο κοντά στον Κύριο. Αυτός άμεσα με έφτασε και με άρπαξε σαν να επρόκειτο να πέσω από έναν απότομο βράχο. Καθώς κοίταξα πίσω μου, έμεινα κατάπληκτος όταν είδα ότι πράγματι βρισκόμουν ακριβώς στο χείλος ενός γκρεμού, και ότι αν είχα κάνει εκείνο το βήμα μακριά από τον Κύριο για να αισθανθώ οργή, θα είχα γλυστρίσει κάτω.

Τότε ο Κύριος μου είπε: **«Σ' αυτό τον Οίκο μπορώ να ανεχτώ την αλαζονεία περισσότερο από την οργή. Εκείνη η οργή θα άρχιζε πάλι τον πόλεμο»**. Συναισθάνθηκα πλήρως ότι ούτε εγώ δεν είχα ακόμα πάρει την απόφαση να πεθάνω γι' Αυτόν και ότι και εγώ είχα το αλαζονικό συναίσθημα της κατοχής του Οίκου του Κυρίου. Όταν κατάλαβα αυτό το μεγάλο κακό μέσα στη δική μου καρδιά, συγκλονίστικα και αμέσως ικέτευα τον Κύριο να καταστρέψει την κακή μου καρδιά με τη μάχαιρά Του.

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Όταν ο Κύριος διαπέρασε την καρδιά μου, έμεινα έκπληκτος επειδή αισθάνθηκα τόσο πολύ λίγο πόνο, όταν αυτό φαινόταν ότι ήταν πολύ σκληρό για τους άλλους. Τότε μου είπε: **«Αυτοί που ζητούν το θάνατο, πεθαίνουν ευκολότερα»**. Καθώς έχανα τις αισθήσεις μου, θυμήθηκα τη δήλωσή Του: **«Και όστις πέση επί τον λίθον τούτον, θέλει συντριφθή, εις όντινα δε επιπέση (ο λίθος), θέλει κατασυντρίψει αυτόν»** (Ματθαίος ΚΑ:44).

Δεν θυμάμαι τη μεταφορά μου στο νεκροταφείο, αλλά αναδύθηκα από αυτό πάλι, σαν να μην είχε περάσει καθόλου χρόνος. Τώρα η δόξα σε κάθε τι που έβλεπα ήταν ανείπωτη. Κοίταξα τα δέντρα, τον ουρανό, τα σύννεφα και δεν μπορούσα να πιστέψω πόσο όμορφα ήταν. Ένα σπουργίτι φαινόταν να έχει περισσότερη δόξα από οποιοδήποτε άλλο πουλί που είχα ποτέ κοιτάξει και θαύμαζα για το πόσο μεγάλος θησαυρός ήταν αυτό το πουλάκι. Αναρωτήθηκα πολύ, γιατί δεν είχα εκτιμήσει όλ' αυτά πριν, όπως τώρα.

Τότε κοίταξα τους αλαζονικούς ανθρώπους. Όχι μόνο δεν αισθάνθηκα τον πειρασμό να οργιστώ μαζί τους, αλλά τους αγάπησα τόσο πολύ που θα άφηνα καθέναν απ' αυτούς να τρυπήσει πάλι την καρδιά μου, αν αυτό τους βοηθούσε. Τώρα, στην παρούσα στιγμή, ήθελα να παραμείνουν και ούτε μπορούσα να καταλάβω πως κάποτε είχα τον πειρασμό να οργιστώ μαζί τους, ήταν πολύ μεγαλύτεροι θησαυροί από το σπουργίτι.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Τότε είδα κάποιον που ήξερα πως ήταν ένας «**Ιούδας**», ένας προδότης. Δεν τον φοβόμουν, αλλά ήξερα ότι είχε τη δύνα-

μη να προξενήσει βλάβη στο κτίριο. Ήξερα ότι ήθελε πάρα πολύ να γίνει μέρος του Οίκου, ώστε έκανε σχέδια για το πως θα ενεργήσει για να γίνει αυτό που επιθυμούσε. Κοίταξα μέσα στα μάτια του και είδα δύο δαίμονες, την **«Υπερηφάνεια»** και το **«Φόβο»**. Δοκίμασα να μιλήσω στον άνθρωπο, παραβλέποντας τους δαίμονες, και του είπα: **«Πρέπει να το κάνεις με το δικό Του τρόπο»**. Ο άνθρωπος φάνηκε βαθιά προσβεβλημένος και η Υπερηφάνεια απάντησε: **«Το γνωρίζω»**. Αλλά δεν το γνώριζε. Τότε είδα το Φόβο να του ψιθυρίζει: **«Μην τον ακούς, είναι απατεώνας»**.

Τότε ο Κύριος ήρθε και βάδισε δίπλα μου. Καθώς το έκανε, είδα την ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ και το ΦΟΒΟ να συγχωνεύονται σε ένα μεγαλύτερο δαίμονα που ονομαζόταν **«Θρησκεία»** και που διακήρυξε: **«Λάτρευέ Τον»**. Ο άνθρωπος προσκύνησε μέχρι το έδαφος και έκλαψε επάνω στα πόδια του Κυρίου, διακηρύττοντας υπερβολική αγάπη και δοξολογία. Γνώριζα ότι ήταν λατρεία που προερχόταν από αυτό το πνεύμα της Θρησκείας, στο οποίο ο Φόβος και η Υπερηφάνεια είχαν συγχωνευτεί για να το σχηματίσουν. Η λατρεία ήταν τόσο εκδηλωτική, ώστε γινόταν απωθητική. Τότε είδα γραμμένη τη λέξη **«διαχυτική»** (εκδηλωτική).

Έμεινα έκπληκτος όταν είδα ότι ο Κύριος δεν φάνηκε να νοιάζεται. Άρχισε να εκφράζει την αγάπη Του προς τον άνθρωπο, αλλά πριν μπορέσει να τελειώσει την πρότασή Του, αυτός ο δαίμονας κραύγασε: **«Γνωρίζω ότι με αγαπάς»** και άρχισε να αναφέρει από μνήμης εδάφια. Ο άνθρωπος τότε έπεσε στο έδαφος ξαπλωμένος μπρούμυτα σε προσποιητή θρησκευτική εκδήλωση. Ο Κύριος τότε, χάρησε με αγάπη το κεφάλι του ανθρώπου, γνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε να πει ούτε μια λέξη, χωρίς το θρησκευτικό πνεύμα να Τον διακόψει.

Ρώτησα τον Κύριο, για ποιο λόγο δεν πετούσε έξω αυτό το δαιμόνιο και μου απάντησε: **«Έχει απομείνει μέσα του τόσο λίγο από τον πραγματικό άνθρωπο, ώστε θα πέθαινε. Αυτό το είδος των δαιμονίων μπορεί να βγει μόνο με την αγάπη»**. Στα λόγια αυτά σκέφτηκα την Ιεζάβελ στην εκκλησία των Θυατείρων και τι είπε ο Κύριος γι' αυτήν: **«Έδωκα εις αυτήν καιρόν να μετανοήση εκ της πορνείας αυτής, αλλά ΔΕΝ μετενόησεν...»** (Αποκάλυψη Β:21). Τότε σκέφτηκα τον Ιούδα που Τον πρόδωσε και παρ' όλα αυτά του επέτρεψε να μείνει μέσα στο στενότερο ηγετικό κύκλο των μαθητών Του. Ο Κύριος τότε μου είπε:

<Αγάπησα τον Ιούδα και οι απόστολοί Μου έμαθαν την αγάπη, έχοντας αυτόν μαζί μας. Ο δικός μου λαός με παράδωσε στους Ρωμαίους, αλλά τους αγάπησα και πέθανα επίσης και γι' αυτούς. Όταν η αγάπη σου μπορεί να κερδίσει τους αδελφούς μου τους Ιουδαίους, μπορείς να απελευθερώσεις κάθε "Ιούδα" και να τον κάνεις έναν Παύλο. Μπορείς να κερδίσεις κάθε "Ιεζάβελ" και να την κάνεις μια αγνή και άγια νύμφη. Οι θρήσκοι άνθρωποι είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί σου, αλλά είναι εχθροί για χάρη σου (βλ. Ρωμαίους ΙΑ:28). Επιθυμώ όλοι τους να σωθούν, και μόνο η αγάπη μπορεί να κερδίσει τους θρήσκους, έτσι οφείλεις αγάπη αν θέλεις να κάνεις το θέλημά Μου. Επιτίμησα τα Θυάτεια, επειδή ανέχονταν την Ιεζάβελ. Δεν πρέπει να ανέχεσαι το κακό, αλλά πρέπει να αγαπάς τους ανθρώπους που είναι δεμένοι με αυτό>.

Παρ' όλο που δεν νόμιζα ότι ήταν δυνατό, ο Κύριος φάνηκε ακόμα περισσότερο δοξασμένος απ' ότι ήταν πριν. Έμεινα κατάπληκτος που μπορούσα να στέκομαι τόσο κοντά σε τέτοια δόξα. Ο Κύριος μου είπε: *«Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο θάνατος του λαού Μου, είναι τόσο πολύτιμος σ' Εμένα. Εκείνοι που ζητούν να σώσουν τις ζωές τους πάντοτε τις χάνουν, αλλά εκείνοι που χάνουν τις ζωές τους για χάρη Μου θα βρουν την αληθινή ζωή. Τώρα γνωρίζεις την αληθινή ζωή, γιατί γνωρίζεις την αγάπη. Μόνο με το θάνατό σου μπόρεσες να τη γνωρίσεις»*.

Τότε κοίταξα προς τον Οίκο και προς όλους εκείνους που τον αποτελούσαν. Κάθε τι και καθένας που είδα, φαινόταν να διεγείρει αυτό το μεγάλο αίσθημα της αγάπης, το οποίο ήταν περισσότερο θαυμάσιο από οτιδήποτε άλλο είχα αισθανθεί μέχρι τότε. Ήθελα να πάω να δω καθέναν από αυτούς ή να μιλήσω σε καθέναν από αυτούς, αλλά δεν ήθελα να αφήσω τον Κύριο, του οποίου η παρουσία ήταν ακόμα ακαταμάχητη. Γνωρίζοντας τις σκέψεις μου, είπε: *«Δεν πρέπει ποτέ να φοβάσαι ότι θα με αφήσεις, γιατί έχω κάνει την κατοικία Μου μέσα σου και θα είμαι μαζί σου οπουδήποτε πηγαίνεις»*.

Καθώς κοίταξα τους αλαζονικούς ανθρώπους, αυτοί απολάμβαναν όλες τις ευλογίες και ακόμα σκέφτονταν ότι για τους εαυτούς τους ήταν ο λόγος που υπήρχαν όλα αυτά, αλλά στην πραγματικότητα δεν αποτελούσαν μέρος αυτού του οικοδομήματος. Επειδή κάποτε ήμουν ένας από αυτούς, γνώριζα επίσης πόσο ρηχή ήταν η απόλαυσή τους, σε σχέση με ό,τι θα μπορούσε

να γίνει και μια μεγάλη συμπόνια μου ήρθε γι' αυτούς. Καθώς συνέχιζα να κοιτάζω αυτούς τους ανθρώπους, σταδιακά έγιναν λεπτότεροι στην ουσία τους, μέχρις ότου έγιναν ακριβώς σαν τα φαντάσματα που είχα δει στην πόλη που είχε καταστραφεί. Σκέφτηκα και πάλι τα λόγια του Κυρίου: *«Εκείνοι που ζητούν να σώσουν τις ζωές τους πάντοτε τις χάνουν, αλλά εκείνοι που χάνουν τις ζωές τους για χάρη Μου θα βρουν την αληθινή ζωή»* (βλ. Μάρκος Η:34-36 / Ιωάννης ΙΒ:25) .

Κοίταξα και είδα τον Ιούδα, κάνοντας διάφορα τεχνάσματα να απομακρύνει πολλούς από τον Οίκο. Μερικές φορές κήρυττε, ενώ άλλες φορές ερχόταν σε καταστάσεις προσποιητής έκστασης. Παρατήρησα ότι εκείνοι που επικέντρωναν την προσοχή τους στον Ιούδα για μεγάλο χρονικό διάστημα, τελικά απομακρύνονταν από τον Οίκο. Παρ' όλα αυτά όμως, εκείνοι που κοιτούσαν πέρα από αυτόν προς τη δόξα του Οίκου άρχισαν γρήγορα να βλέπουν δια μέσου αυτού, σαν να μην υπήρχε. Αυτό εξαργίωσε το δαίμονα που ήταν μέσα του, αλλά δεν είχε τη δύναμη να κάνει τίποτα σ' αυτή την περίπτωση.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΡΙΑ

Τότε παρατήρησα ότι το κτίριο συνέχιζε να υψώνεται. Όσο περισσότερο υψωνόταν τόσο περισσότερη δόξα έβγαινε από αυτό και τόσο περισσότερο μπορούσαν να τη δουν. Σαν αποτέλεσμα, έρχονταν ακόμα περισσότερα πλοία και λαός δια μέσου των καταιγίδων, οι οποίες παρ' όλο που ακόμα λυσομανούσαν, φαινόταν ανίκανες να προσβάλουν το νησί. Καθώς αναρωτιόμουν πόσο ψηλό θα μπορούσε να γίνει το κτίριο, ο Κύριος στράφηκε προς εμένα και είπε: *«Δεν υπάρχουν όρια για το πόσο ψηλά μπορούμε να το οικοδομήσουμε, γιατί ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟ και η αγάπη είναι το σκυρόδεμα»*.

Αυτό με έκανε να κοιτάξω με προσοχή το τσιμέντο (σκυρόδεμα), το οποίο ήταν διαφανές, αλλά ακτινοβολούσε μεγάλη δύναμη. Αναρωτήθηκα γιατί αυτό δεν το είχα προσέξει πιο πριν. Φαινόταν τόσο καθαρά και ήταν υπέροχο. Τότε άρχισα να συλλογίζομαι πόσο τυφλός υπήρξα ακόμα και στα μεγαλύτερα θαύματα αυτού του κτιρίου, μέχρις ότου ο Κύριος κατεύθυνε την προσοχή μου προς αυτά. Αυτό με έκανε να στραφώ πίσω προς τον Κύριο και να παρατηρώ κάθε τι, που προσεχε και Αυτός επίσης.

Ο Κύριος τότε άρχισε να κοιτάζει στους ανθρώπους που τώρα αποτελούσαν το κτίριο. Καθώς τους κοίταζα και πάλι, εντυπωσιάστηκα από το γεγονός ότι ήταν κάτι περισσότερο από άνθρωποι. Γνώριζα ότι ήταν η «**νέα δημιουργία**» η οποία είχε υπερβεί την τωρινή δημιουργία, αλλά τώρα είδα ότι είχαν γεφυρώσει το χάσμα ανάμεσα στο *υλικό* και στο *πνευματικό* βασίλειο, και επί πλέον ανήκαν καθαρά και στα δύο βασίλεια. Ήταν χωρίς αμφιβολία **υπερφυσικοί**, γεγονός που δεν σήμαινε ότι δεν ήταν **φυσικοί**, αλλά ήταν πολύ περισσότερο φυσικοί από οτιδήποτε άλλο “φυσικό” είχα δει ποτέ. Ήταν περισσότερο πραγματικοί από οτιδήποτε είχα θεωρήσει “πραγματικό”. Έκαναν οτιδήποτε άλλο να φαίνεται σαν σκιά.

Σύντομα αυτή τη δόξα που ερχόταν από εκείνους που ήταν μέρος του κτιρίου μπορούσα να τη δω και να την αισθανθώ. Το αίσθημα αυτό δεν ήταν σαν το αίσθημα της αφής, αλλά κάτι σαν συναίσθημα. Καθώς περπατούσα αρκετά κοντά σ’ αυτή τη δόξα, με έκανε να αισθάνομαι τόσο καλά, ώστε να μπορώ μόνο να την περιγράψω ότι ήταν μια υπέροχη μέθη. Όχι μια μέθη που θόλωνε του νου, αλλά αντίθετα τον φώτιζε. Αισθάνθηκα κατά κάποιον τρόπο σαν ένας αριστοκράτης, όχι έχοντας υπερηφάνεια, αλλά έχοντας μια δυνατή αίσθηση προορισμού. Επίσης αισθάνθηκα μια βαθιά ασφάλεια, σαν να ήμουν σε πλήρη αρμονία με το έδαφος, τον αέρα και ιδιαίτερα με τον Κύριο και τον Οίκο Του. Αυτό το αίσθημα ήταν τόσο καλό, ώστε ήθελα πάντα να μένω σ’ αυτό.

Καθώς προστίθονταν νέα φορτία πλοίων με ανθρώπους, η μεταμόρφωση εκείνων που αποτελούσαν ήδη μέρος του κτιρίου συνεχιζόταν και η δόξα όλου του κτιρίου αύξανε και επεκτεινόταν. Αυτό έκανε τον καθένα μέσα στο κτίριο να χαίρεται πάρα πολύ για τον ερχομό κάθε νέας ομάδας ανθρώπων.

ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΟΞΑ

Όταν εκείνοι που ήρθαν από το νεκροταφείο πήραν τη θέση τους μέσα στο κτίριο, εκείνοι που ήταν ήδη μέρος του κτιρίου προσπαθούσαν να δώσουν στους νεοφερμένους τη δική τους δόξα. **Καθώς έκαναν αυτό, η δόξα που ακτινοβολούσε από τον Κύριο αυξανόταν και Αυτός έδινε, σ’ εκείνους που είχαν μοιράσει τη δόξα τους, ακόμα περισσότερη δόξα.** Εκείνοι που είχαν αφιερωθεί περισσότερο σ’ αυτή τη μοιρασιά, γίνονταν εκείνοι που χρησιμοποιούνταν για να αρχίσει το επόμενο πάτωμα του

Οίκου, ο οποίος συνέχιζε να υψώνεται όλο και περισσότερο.

Σκέφτηκα πόσο αντίθετο ήταν αυτό από τη ζηλοφθονία που επικρατούσε κάποτε στην πόλη. Τότε προσπάθησα να συλλογιστώ τη ζηλοφθονία για να μπορέσω να την καταλάβω περισσότερο, αλλά σχεδόν μου ήταν αδύνατο να το κάνω. Επειδή δεν μπορούσα πια να αισθανθώ φθόνο, δυσκολευόμουν ακόμα και να καταλάβω τι πράγμα ήταν, μου φαινόταν τόσο εξωπραγματικό σαν να είχε υπάρξει μόνο σε άσχημα όνειρα.

Η χαρά της μοιρασιάς ήταν τόσο μεγάλη, ώστε το να μην την κάνει κάποιος, φαινόταν τώρα αδιανόητο. Όσο περισσότερο κάποιος μοιραζόταν τη δόξα του, τόσο δεχόταν δόξα για να τη μοιράζεται. Αυτή η χαρά της μοιρασιάς ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κατάλαβα πως όλοι μας θα καταναλώσουμε την αιωνιότητα, αναζητώντας απλά άλλους με τους οποίους θα μοιραζόμαστε τη δόξα. Τότε κατάλαβα ότι ο Κύριος θα δημιουργούσε πολλούς καινούριους κόσμους ακριβώς για μας, ώστε να έχουμε νέους τόπους για να συμμεριζόμαστε τη δόξα Του. Κατάλαβα ότι αυτός ήταν ο λόγος που είχε δημιουργήσει το σύμπαν με τόση ανομιότητα και γιατί το δημιούργησε ώστε να επεκτείνεται συνεχώς. Μας έδωσε το σύμπαν μέσω του οποίου θα μοιράζεται μαζί μας τη δόξα Του. Έθεσε σε κίνηση μια δοξασμένη αλυσιδωτή αντίδραση, που ποτέ δεν θα σταματήσει. Δεν υπήρχαν όρια στο χρόνο ή στο χώρο και θα χρειαζόμασταν κάθε τμήμα τους. Καθώς κοίταζα τον Ιησού, κατάλαβα ότι **Αυτός ήταν η σοφία του Θεού** (βλ. Α΄ Κορινθίους Α:30).

Αυτός ήταν η σοφία που θα έβγαζε από τους θησαυρούς Του πράγματα καινούρια και παλιά. Αυτός ήταν η γέφυρα ανάμεσα στην παλιά δημιουργία και στην καινούρια και Αυτός για πάντα θα συμμετείχε και στις δύο (βλ. Ματθαίος ΙΓ:52).

ΟΙ ΚΑΤΑΙΓΙΔΕΣ ΞΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ

Τότε ξαφνικά η προσοχή μου στράφηκε προς τις καταιγίδες που συνέχιζαν να μεγαλώνουν μέσα στη θάλασσα. Συγκλονίστηκα όταν είδα ότι μεγάλωναν περισσότερο και πιο γρήγορα από τον Οίκο του Κυρίου και τώρα έρχονταν προς το νησί.

Μεγάλα κύματα κάλυψαν το νησί και το κτίριο εξαφανίστηκε από το βλέμμα μου, παρ’ όλο που βρισκόμουν ακόμα πολύ

κοντά σ' αυτό. Η μανία αυτής της καταιγίδας υπερέβαινε την αντίληψή μου, αλλά δεν αισθάνθηκα καθόλου φόβο. **Γνώριζα ότι δεν φοβόμουν, γιατί είχα πεθάνει για τον κόσμο αυτό και γιατί είχα μια ζωή, που κανείς δεν μπορούσε να μου την αφαιρέσει** (βλ. Κολοσσαείς Γ:3-4), **αλλά πάνω απ' όλα γνώριζα ότι είχα το λόγο Του**. Στεκόμουν όρθιος επάνω σε κάτι που δεν μπορούσε να συντριφτεί. Όσο περισσότερο είχε γίνει υπέροχο το νησί, τόσο ακριβώς περισσότερο εγώ ήμουν ευτυχισμένος να πεθάνω σωματικά, έτσι ώστε να είμαι ελεύθερος να μεταφέρω τη δόξα του Κυρίου στο υπόλοιπο σύμπαν που τόσο πολύ είχε ελκύσει την προσοχή μου. Πράγματι, θα μου ήταν δύσκολο να διαλέξω ανάμεσα στο να μείνω ή να φύγω, γι' αυτά απλά παρέμεινα και περιμένα.

Σταδιακά οι καταιγίδες κόπασαν και το κτίριο αναδύθηκε ξανά. Και το κτίριο και το νησί ήταν πολύ μικρότερα, αλλά είχαν όμως περισσότερη δόξα. Τότε παρατήρησα ότι οι καταιγίδες ήταν ακριβώς έξω στην παραλία και επέστρεφαν. Αυτό επαναλήφθηκε μερικές φορές και κάθε φορά που το κτίριο αναδυόταν, ήταν μεν μικρότερο, αλλά πάντοτε είχε περισσότερη δόξα. Κάθε φορά που αυτό γινόταν, οι καταιγίδες ήταν επίσης πολύ μικρότερες και εξασθένιζαν έξω από το νησί. Σύντομα οι καταιγίδες μπορούσαν να δημιουργήσουν μόνο μικρά κύματα, τα οποία δεν προξενούσαν απειλή ή κάποια πραγματική βλάβη. Η δόξα του Οίκου ήταν τώρα πέρα από κάθε ανθρώπινη περιγραφή.

Τότε τα σύννεφα εξαφανίστηκαν εντελώς και εμφανίστηκε ο ωραιότερος ουρανός που είχα δει ποτέ. Καθώς ατένιζα τον ουρανό, άρχιζα να συνειδητοποιώ ότι ήταν γεμάτος με τη δόξα που εξέπεμπε το κτίριο. Καθώς κοίταξα τον Οίκο έμεινα κατάπληκτος που δεν είχε καμιά βλάβη από την καταιγίδα, παρ' όλο που ήταν πολύ μικρότερος. Ακόμα και έτσι, η δόξα που ερχόταν τώρα από τον Οίκο ήταν πολύ μεγαλύτερη απ' ότι ήταν πιο πριν και αντανακλούσε από το κάθε τι. Αισθάνθηκα ότι ήταν τόσο μεγάλη, ώστε πρέπει ήδη να επεκτεινόταν πέρα από τη γη.

Τότε το όραμα άλλαξε και βρέθηκα μόνος με τον Κύριο. Όλα τα δυνατά συναισθήματα είχαν φύγει, ακόμα και η αγάπη. Κοίταξε προς εμένα και είπε: **«Ο πόλεμος σχεδόν τελείωσε. Είναι καιρός να προετοιμάζεστε για τις καταιγίδες. Πες στο λαό Μου ότι ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ**

δεν θα χρησιμοποιηθεί για να οικοδομηθεί ο Οίκος Μου».

Προσπαθούσα με δυσκολία να ακούσω αυτά τα λόγια, ώστε να τα λάβω σοβαρά υπόψη, ενώ ακόμα σκεφτόμουν τη μεγάλη αγάπη που είχα αισθανθεί. Τότε ο Κύριος είπε: **«Αυτό ήταν ένα όνειρο, αλλά είναι πραγματικό. Έχεις καταλάβει το κάθε τι που σου έχω δείξει σ' αυτό το όνειρο μέσα στην καρδιά σου. Τώραπίστεψε με την καρδιά σου και η αγάπη Μου θα γίνει πάλι πραγματική για σένα. Αυτή ας είναι η αναζήτησή σου: ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ».**

ΣΧΟΛΙΑ για την ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΟΡΑΣΗΣ

Η γενική ερμηνεία αυτής της προφητικής όρασης είναι φα-νερή, αλλά νομίζω ότι πράγματι πολλά από τα συναισθήματα που είχα κατά τη διάρκεια αυτής της εμπειρίας αποτελούν επί-σης ένα σημαντικό τμήμα του μηνύματος.

Κοιτάζοντας στα διαφορετικά κτίρια (τα οποία γνώριζα ότι αναπαριστούσαν διάφορες δογματικές εκκλησιαστικές αποχρώσεις ή κινήματα), η αρχιτεκτονική αντίθεση ήταν τόσο χτυπητή, ώστε καταντούσε γελοία. Ήταν σαν να είχαν όλοι την πρόθεση να είναι τόσο πολύ διαφορετικοί, ώστε, σαν αποτέλεσμα αυτού, να έχει δημιουργηθεί ο πιο κακόγουστος αρχιτεκτονικός συνδυασμός. Δεν θα μπορούσα να φανταστώ κανέναν, που θα συνέβαινε να περάσει από μια τέτοια πόλη, να έχει την επιθυμία να μπει μέσα, ακόμα κι αν δεν υπήρχε ο πόλεμος.

Η εκκλησία κάνει πολύ περισσότερο κακό στον εαυτό της μέσω του *εμφυλίου πολέμου της*, παρά οι εχθροί της που βρίσκονταν απέξω. Εκείνη την περίοδο έμεινα κατάπληκτος και με ανησυχία που ο Κύριος δεν επενέβαινε σ' αυτήν την καταστρεπτική μάχη. **Εκείνοι που μάχονταν εναντίον των άλλων δογματικών εκκλησιαστικών αποχρώσεων ή κινήματων, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΗΚΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ από το να γίνουν τμήμα του Οίκου που έχτιζε ο Κύριος.**

Αυτό μου θύμιζε το βασιλιά Δαβίδ, στον οποίο, επειδή ήταν **άνθρωπος πολέμων** και είχε χύσει αίμα (Α' Χρονικών ΚΗ:3) δεν του επιτράπηκε να οικοδομήσει το ναό του Κυρίου, κάτι που έκανε αργότερα ο γιος του Σολομώντας. Αυτό δεν απέκλεισε το Δαβίδ από τη σωτηρία, ή από το να θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους ανθρώπους του Θεού όλων των εποχών. **Αισθάν-**

θηκα ότι πολλοί αληθινοί άγιοι, ακόμα και μεγάλοι άνθρωποι του Θεού, απέκλεισαν τραγικά τους εαυτούς τους από αυτό, που είναι το πιο υπέροχο από όλα τ' άλλα, έχοντας εμπλακεί σ' αυτόν τον πνευματικό εμφύλιο πόλεμο. Αυτή όμως η εμπλοκή, τους έκανε να χάσουν το φως που είχαν. Μόνο οι ειρηνοποιοί και εκείνοι που προσπαθούσαν να επισκευάσουν και να οικοδομήσουν, αντί να κατεδαφίσουν, ακτινοβολούσαν φως σ' αυτή την όραση.

Νομίζω ότι ήταν σημαντικό ότι σχεδόν όλα (αν όχι όλα) εκείνα τα κτίρια περιείχαν εκείνους που ήταν αληθινά "φώτα". Αυτοί μπορεί να φαίνονται σαν μικρά φώτα τώρα, αλλά θα γίνουν το θεμέλιο επάνω στο οποίο ο Κύριος θα οικοδομήσει τον Οίκο Του.

Επειδή η θάλασσα μερικές φορές αναπαριστάνει τη "μάζα της ανθρωπότητας" στην Αγία Γραφή (βλ. Αποκάλυψη ΙΖ:18), τα πλήθη πρόκειται να εγερθούν σε μεγάλα κύματα, τα οποία θα καταστρέψουν μεγάλο μέρος της παρούσας ορατής δομής της Εκκλησίας. Εκείνοι που είναι αληθινά φώτα δεν σαρώθηκαν από τα κύματα. Εκείνοι που περπατούν **στην** Αλήθεια έχουν ένα θεμέλιο που δεν μπορεί να σαλευτεί.

Δεν προκάλεσε τη φουσκοθαλασσιά η εντολή του Κυρίου να ελευθερωθεί η θάλασσα, αλλά η εντολή Του απλά μετακίνησε αυτό που τη συγκρατούσε. Η θάλασσα τότε ήρθε με μανία επάνω στο νησί, σαν να κυβερνιόταν από ένα μεγάλο μίσος. **Πιστεύω ότι αυτό αναπαριστάνει ένα μεγάλο μίσος, που θα εγερθεί εναντίον στην ορατή θεσμοποιημένη χριστιανοσύνη.** Ο Κύριος θα το επιτρέψει αυτό για να καταστραφούν αυτοί οι θεσμοί. Πράγματι, όταν αυτά τα μεγάλα παλιρροιακά κύματα είχαν σταματήσει, δεν υπήρχαν χριστιανικοί θεσμοί και κατεστημένα συστήματα (**ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Επίσημες κρατικές εκκλησίες, οργανώσεις, διάφορες χριστιανικές ομολογίες, κλπ.), όπως τα αναπαριστούσαν τα κτίρια που οι άνθρωποι είχαν κατασκευάσει. Παρ' όλα αυτά, όλοι οι πραγματικοί χριστιανοί παρέμειναν.

Νομίζω πως δεν είναι λάθος να συνεχίζει κάποιος την προσπάθεια για την επισκευή αυτών των οικοδομημάτων, επειδή ο Κύριος τίμησε και διαφύλαξε εκείνους που το έκαναν, αλλά αυτή η όραση επιβεβαίωσε βαθιά μέσα μου την ανάγκη να εστιά-

σουμε την προσοχή μας περισσότερο στην οικοδομή των ανθρώπων, παρά να προσπαθούμε να οικοδομήσουμε ένα άλλο ίδρυμα που θα είναι ικανό να σταθεί όρθιο την εποχή εκείνη, κανένα από αυτά δεν θα σταθεί όρθιο.

Παρ' όλο που αυτά τα κτίρια καταστράφηκαν, το κάθε ένα περιείχε εκείνους που επρόκειτο να γίνουν στύλοι στον Οίκο Του. Ο Οίκος του Κυρίου ήταν ένα ξεχωριστό, ιδιαίτερο είδος **Νέου Κτιρίου**, αλλά εκείνοι που έγιναν τα κύρια στηρίγματα σ' αυτό, ήρθαν από κάθε δογματική εκκλησιαστική απόχρωση ή κίνημα. Ο Κύριος πράγματι έχει **«νέον οίνον»** για να παραθέσει, αλλά στον Ησαΐα ΚΕ:6 διακηρύττει επίσης ότι θα παραθέσει **«...από οίνων κεκαθαρισμένων επί της τρυγίας»**, (δηλαδή "κρασιά με την τρυγία τους, στραγγισμένα"). Ο Κύριος δεν θα χρησιμοποιήσει, ή το παλιό ή το νέο κρασί, αλλά και τα δύο, και το παλιό και το νέο.

Ο Οίκος του Κυρίου οικοδομήθηκε στο μέσο της καταιγίδας που η έντασή της αυξανόταν σε μανία και ανομία. Ακτινοβολούσε ακόμα μεγαλύτερο φως εξαιτίας εκείνων των καταιγίδων. Ενθαρρύνθηκα βλέποντας ότι ο Κύριος θα οικοδομήσει επάνω σ' αυτή τη γη Μια Εκκλησία, η οποία θα αντανakλά τη δόξα Του (**σημείωση εκδότη:** Αυτή η Εκκλησία θα είναι **«ο υιός ο άρσεν»**, όπως θα δούμε στο επόμενο τρίτο κεφάλαιο) και ότι αυτή η εποχή δεν θα τελειώσει, μέχρις ότου το κάνει.

Δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Ο Μωϋσής διαφώνησε με τον Κύριο όταν απείλησε να καταστρέψει το λαό Ισραήλ, λέγοντάς Του ότι αυτό θα έδινε την εντύπωση στους άπιστους Αιγύπτιους ότι, ενώ Εκείνος μπορούσε να βγάλει το λαό έξω από την Αίγυπτο, δεν θα μπορούσε όμως να τον οδηγήσει στη γη της επαγγελίας (βλ. Έξοδος ΛΒ:9-14 /Αριθμοί ΙΔ:10-20). Ο Κύριος θα δώσει μέσω της εκκλησίας μια μαρτυρία η οποία θα διαρκέσει στην αιωνιότητα. Αυτή η μαρτυρία θα είναι ότι Αυτός, όχι μόνο μπορεί να συγχωρήσει τις αμαρτίες της εκκλησίας Του, αλλά ότι επίσης τη δύναμη και τη σοφία να την απελευθερώσει από τις αμαρτίες της και να την κάνει μια δοξασμένη ύψη, χωρίς κηλίδα ή ρυτίδα (βλ. Εφεσίους Ε:25-27).

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 3 - 2

Α' έκδοση: 07/1998 - Β' έκδοση: 06/2007
Ανατύπωση: 2015 - Σελίδες 74

ΕΝΑ ΒΙΒΑΙΟ που αποτελείται από τρία (αυτοτελή) θέματα, που μεταξύ τους παρουσιάζουν μια θαυμαστή ενότητα και αποτελούν μια ΤΡΙΛΟΓΙΑ. Τα δύο πρώτα («Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ» και «ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ») έχουν γραφτεί από τον **Ρικ Τζόινερ** και το τρίτο («Ο ΥΙΟΣ Ο ΑΡΣΕΝ»), που αποτελεί και το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου έχει γραφτεί από τον **Αλκιβιάδη Τζελέπη**.

ΕΝΑ ΒΙΒΑΙΟ που μας μεταφέρει στα τέλη των εσχάτων καιρών και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα και θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας», της εκκλησίας της αρπαγής, επάνω στην οποία ο Κύριος θα επιθέσει μεγάλη δόξα.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ
Ρικ Τζόινερ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

για την εκκλησία των εσχάτων καιρών

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
επιμέλεια - παρουσίαση:
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τεύχος
41